

Za Bohuslavem Reynkem do Petrkova

1. června přelo a smutno bylo, přesto jsme si s dětma řekli, že ten výlet podnikneme. Přípravovali jsme se už den před tím. Pouštěli jsme si o Reynkovi dokument, kde jako hubený stařík sám o svém životě mluvil, obrazy z obyčejného žití na venkově, povídání o něm... Dokument nám krásně navodil tu správnou atmosféru.

Druhý den, vyzbrojeni deštníkama a nepromokavýma bundama, jsme nasedli do auta a rozjeli se oním směrem. Zapínám rádio, naladím Vltavu, a stala se naprosto neuvěřitelná věc. Vysílají pořad o Reynkově ženě, francouzské básnířce Suzanne Renaud. Hovoří se o životě s ním, jak to bylo pro ni těžké – žena zvyklá užívat života mezi kulturními symboly tehdejší psavecké Francie... Nyní však na zapadlém venkovském sídle, kde často četla pozdě do noci a když usínala, on vstával. Tak se mýjeli. Avšak zase potkávali. Dva zcela odlišné světy.

Přehled v rádiu skončil jen chvíli před tím, co jsme dorazili na místo. Zarostlý zanedbaný zámeček – kde však dnes bydlí jeho dva synové. Všude se naklání pokroucené stromy nad cestou, obcházíme celé sídlo a trouláme si do něj vstoupit alespoň částečně zezadu. Než tak učiníme, každý dostává za úkol vtisknout si do paměti cokoli z toho, čím teď projde – a hned poté to každý musí nakreslit.

Večer dochází ke slavnostnímu odhalení našich tří obrázků – udělali jsme si dobrou večeri, a pak se podívali.

Na uvítanou...

**Vzadu za
zámečkem....**

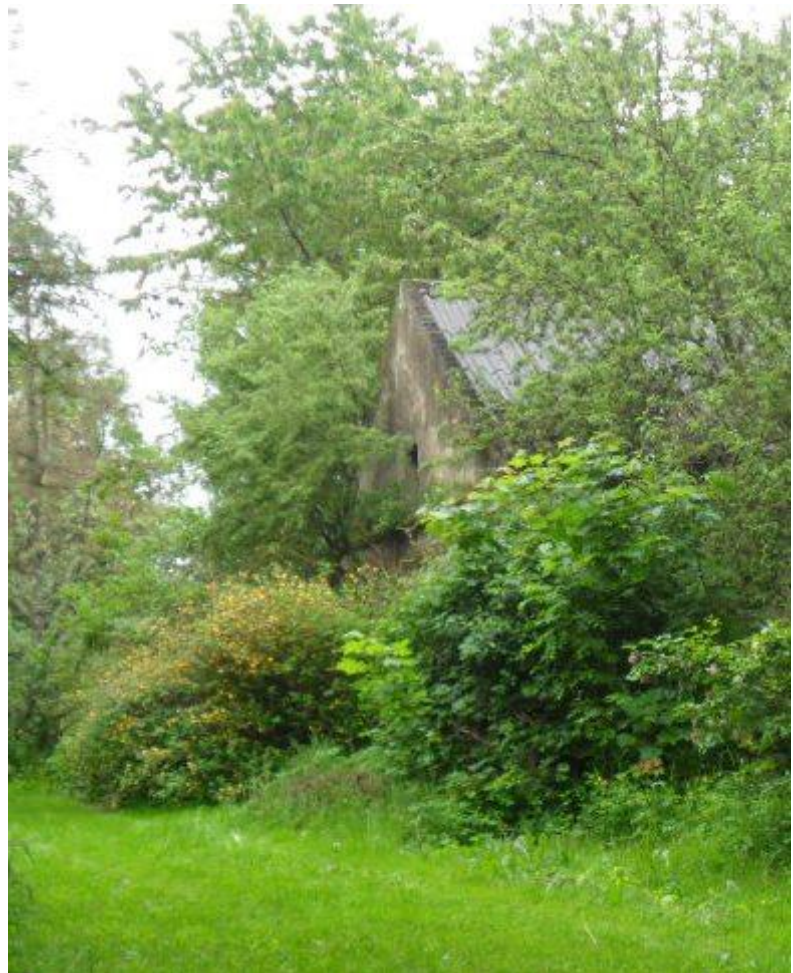

Kousek vedle.

Tudy...

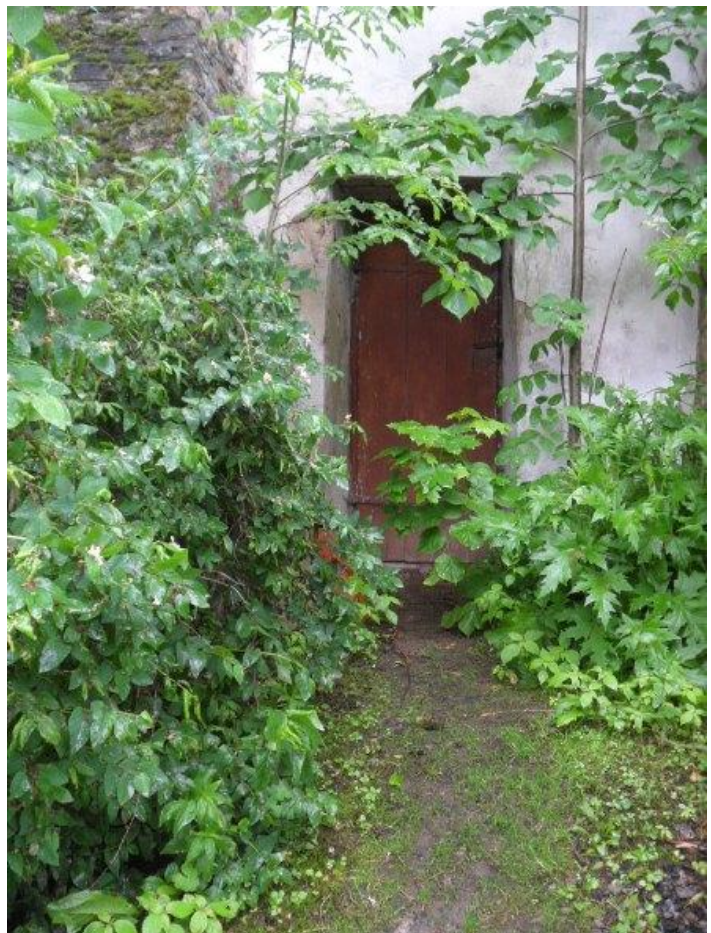
**...a tudy se Reynek vracíval
z pole domů.**

Trochu přestalo pršet.

Kdo a kam tudy asi lezl?

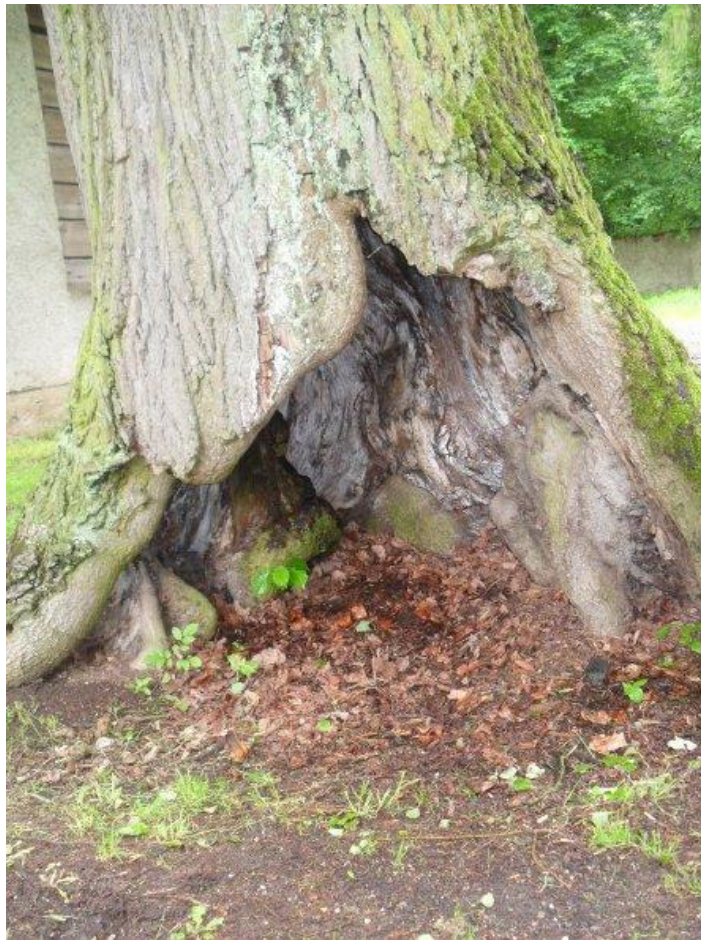

Čas všechno utopí do listí. Zavzpomínej.

Slávku zaujalo toto...

„Říkám-li Petrkov pana Reynka, začínám si zvolna uvědomovat to, co pan Reynek celý život věděl – totiž to, že nikdy nebyl majitelem, ale pouze držitelem toho, co při vratkosti a smutku všech věcí země lze nazvat domovem. Domovem, který s biblickou důsledností ctil práva cizince, a proto mnozí, tak jako i já, mohli přicházet a setrvávat, aby načerpali sil ne pro chvíle následující, ale pro chvíle, které přicházejí v čase až mnohem pozdějším, kdy se bolestně ptáme po smyslu všech událostí a setkání životní pouti.

Jsou dluhy nesplacitelné, které mohou být jen odpuštěny...“

– Karel Křepelka –

... Dnes duše má je zahrada stará,
kde smířením se šerí,

... křídla granátů.

Vchod do zámečku – zde nejprve útlouňká paní v bílých šatech s krajkovým deštníkem vychází, a po chvíli za ní vysušený podivín v nuzných šatech objevil se vedouc kozy a ovce na pastvu.

Po nějaké době jsme je objevili....

Spolu. Hned vpravo za bránou hřbitůvku ve vedlejší vesnici.

Cestou domů... Bdím či spím?

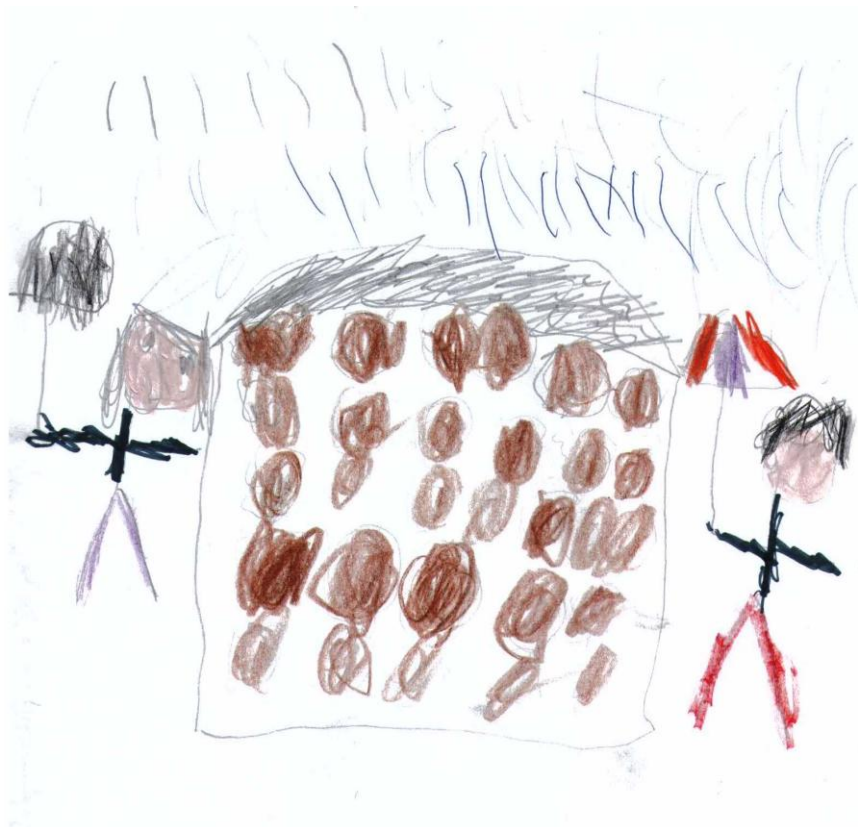

Co tohle může být?

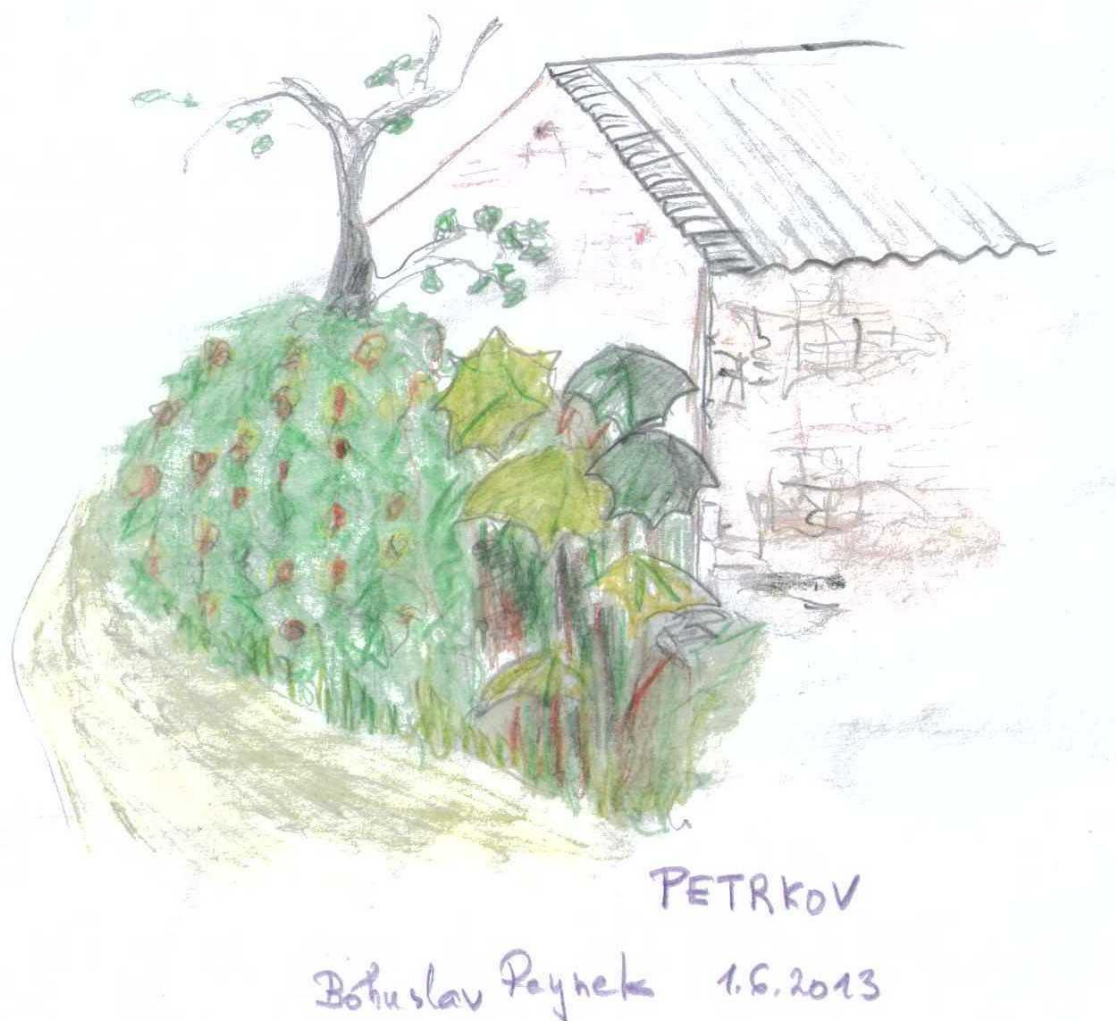
Každopádně – skončilo to doma ve váze – jako vzpomínka na krásný výlet-

THEO

SLÁVKA

B. Reynek, úryvek z básně:

V postě

V slunném únorovém ránu,
tvrdém jako z porcelánu,
ptáče pod okny mi tiká,
volá srdcí zahradníka;
tiká tichem beze břehů,
úzkost po hladinách sněhu
neúprosných rozbíhá se,
rozpuštěna v táhlém hlase
osamělém...